

телствѣва Богословъ Юаннъ. Въ всичкото тридесать-и-три-годишно време, което преживѣлъ въ свѣта Богочеловѣкъ Исусъ, каквы тѣдове Той понесълъ? каквы мъжы претърпѣлъ? каквъ смърть възпріалъ? Говоратъ свашенници Богословци, че чрезъ ипостасното сзединеніе на Христовото челоуѣчество съ Божеството, всѣко Христово дѣйствіе было отъ безбройна цѣна и достоинство така, щото всѣка илй-малка Христова мъжа доволна бы была да заплати за всемірнѣ грѣхъ; една капка отъ пречистата Мъ кръвъ е была доста да угаси пламъцѣты на вѣчната мъжа; една смърть естествена и легка доволна бы была да спаси всичкѣ челоуѣческѣй родъ. Нъ когато Той е пострадалъ толкова, колкото не е пострадалъ дрѣгъ челоуѣкъ; когато Той е пролѣлъ всичкѣтъ Си кръвъ до послѣдна капка; когато Той умрѣлъ съ толкова мъченіе, и съ толкова укороеніе на кръста: то мыслите ли вые, да е претърпѣлъ това заради спасеніето на едната само часть хора, а дрѣгѣта часть да остави въ погывель? Съ толкова малко стараніе е могълъ Той да спаси всичкыты: а съ толкова ли е поискалъ да спаси малцина? За малко ли искѣдѣване е истребилъ Той безчисленното сзкровище? и на толкова ли малцина за да стори благодѣаніе, е излѣлъ всичкото богатство на Божественната Си добрина? Не; на всички, на всички са разлива морето на Божіа даръ. Раныты Исусъ Христовы станѣлы исцѣленіе за всичкиты. Кръвъ-та Исусъ Христова е была чюдна стѣлава за възкачанье на всичкиты въ рай. Единъ Бѣгъ, единъ ходѣтай Бѣга и челоуѣкѣвъ, челоуѣкъ Исусъ Христѣсъ,(1) говори Павелъ. дѣвыи себѣ избавленіе за всѣхъ. Единъ за всѣхъ оумре. Я когато Той за всичкиты е умрѣлъ; слѣдователно иска и вситы да са спасатъ. „Хѣщѣтъ всѣмъ спасти се.“ „Прѣведное сѣнце, свидѣтелствѣва Богословъ Григорій, всѣмъ возеидѣ, всѣмъ поживѣ, всѣмъ умре, всѣмъ воскрѣсе.“ Я при това е несъмнѣнно, и твърдѣ извѣстно, че высочайшиятъ промыслъ Божій са простира оубо на всичкиты твари. „Ничтѣже во не предѣвѣдано илй пренебрежено ессть у Бѣга,“ дѣма Великій Басилій, а най-вече въ всичкѣ челоуѣческѣй родъ. Това е то онова Божіе отеческо прилѣжаніе, на което ны увѣщава сватый Петръ да възлагамы всичкото наше попеченіе. „Всю печаль вѣшъ возвергше нѣнь, ѣкѣ тѣй печѣтѣтъ вѣсъ.“(2)

(1) а. Тим. гл. 2. ст. 5.

(2) а. Собор. посл. гл. 5 ст. 6.